

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om betingede Straffedomme.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3959).

Sagen sættes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Philipsen): Da jeg paa Forslagsstillernes Vegne den 15de Januar i Aar indbragte dette Lovforslag, udtalte jeg, at de Bemærkninger, som vilde være ønskelige eller nødvendige til yderligere Motivering af Lovforslaget, vilde blive fremsatte fra Forslagsstillernes Side ved dets 1ste Behandling. Det var min Tanke, at disse Bemærkninger hverken skulde have været mange eller lange. Jeg havde det Indtryk, at Lovforslaget havde vakt Sympati i Folketinget og i sin Grundtanke i det mindste kunde tale for sig selv. Nu er det imidlertid ved Tidernes Ugunst kommet saa, at der er gaaet adskillige Maanedre siden Indbringelsen, før vi have kunnet naa til denne 1ste Behandling. Den stærke Beslaglæggelse af Folketingets baade Tid og Arbejdskraft, og den Opmærksomhed, mere aktuelle Spørgsmaal have fremkaldt, har gjort, at Behandlingen af dette Lovforslag er bleven udskudt saaledes, og det vil da neppe tiltrænge Undskyldning, at jeg noget udførligere end oprindeligt paatænkt søger at gøre Rede for Lovforslaget og for de Betragtninger, der have ledet til, at Forslagsstillerne have fremsat det her i Tinget.

Lovforslaget er ikke langt, det tæller i alt 6 Paragraffer. Dets Hovedbestemmelse findes i § 1. Det foreslaas der, at naar en Straffedom lyder paa Bøder, Fængsel eller legemlig Straf — altsaa angaar en af de mindre Forbrydelser — kan den paagældende Ret i Dommen bestemme, at Fuldbrydelsen af Dommen kan udsættes. Der føjes nogle Bemærkninger til om, hvilke Omstændigheder Retten i saa Henseende skal tage Hensyn til, nemlig foruden Retsbruddets Størrelse og de Omstændigheder, hvorunder det forøvedes, den skyldiges Alder og foregaaende Vandel, samt om den skyldige har afgivet fuldstændig og oprigtig Tilstaaelse og ydet den fornærmede den Erstatning, hvorpaa han har Kræv, eller har erklæret sig beredt til efter Evne at yde saadan Erstatning. Altsaa dette er Hovedbestemmelsen. Det forudsættes deri, at naar det under en kriminel Undersøgelse er konstateret, at en Mand

eller Kvinde har gjort sig skyldig i Forbrydelse, behøver Dommen ikke at fuldbyrdes, men det kan bestemmes, at Fuldbrydelsen skal udsættes.

Saa indeholde §§ 2 og 5 Regler om de to Tilfælde, der kunne indtræde. I § 2 bestemmes, at hvis den paagældende ikke arter sig vel efter Dommen, men gør sig skyldig i ny Forbrydelse af en vis ikke alt for ringe Beskaffenhed, saa kommer den tidligere afsagte Dom ogsaa til Fuldbrydelse. Omvendt bestemmes i § 5, at hvis vedkommende ikke gør sig skyldig i saadant Forhold, og som Følge deraf den udsatte Straf ikke kommer til Fuldbrydelse, betragtes den som udstaaet ved Dommens Afsigelse. Dette er Hovedbestemmelserne. De øvrige Paragraffer, 3, 4 og 6, berøre kun Bipunkter, som man har anset ønskelige eller nødvendige at give Svar paa, naar man skulde have en Lov om dette Forhold.

Det har været Forslagsstillernes Tanke med dette lille Lovforslag, der er affattet i ret nøje Overensstemmelse med den norske Lov om dette Emne, eller rettere sagt, med det Udkast til Forbedring af den norske Lov, som findes optaget i den norske Kriminallovskommissions Betænkning, at indføre dette Institut, som vel er nyt i den civiliserede Verden, men som trods sin korte Levetid har gaaet en Sejersgang hen over den beboede Jord, som baade Venner og Modstandere have erkendt. Det første Sted, hvor et saadant Institut traadte ud i Livet, var i den lille meget fremskredne og meget agtværdige nordamerikanske Fristat Massachusetts, først i en enkelt af Statens Retskredse som Prøve og derefter i Statens øvrige Retskredse. Derfra vandrede det ud til forskellige andre nordamerikanske Stater, omlantedes paa engelsk Grund, indførtes i England selv og i engelske Kolonier, overførtes til romanske Lande, først til Belgien, et lille Land som Massachusetts, og fra dette Forsøgssted har Frankrig antaget det, derefter Portugal og Italien. I germanske Lande er Systemet indført i Norge i Overensstemmelse med dets oprindelige Form og i noget modificeret men neppe forbedret Skikkelse i Preussen og Sachsen. — Man ser saaledes, at baade mange Stater og mange Slags Stater, Stater med forskellig retlig og politisk Struktur have accepteret dette Institut og fundet det rigtigt at indføre det.

Hvad er da Grundene til, at man er gaaet den Vej, og hvad er Forslagsstillernes Grund til, at de ønske nu at om-